

Hvor kan det nu være, at den højtærede Minister stiller Ændringsforslag, som posterer Udgifterne saaledes, at de, naar de paa Statsregnskabet kommer til at ses uden de Bemærkninger, som nu findes i Tillægsbevillingsloven, vil give et ganske forkert Indtryk af, hvorledes Forholdene har været? Ja, jeg skal foreløbig tillade mig at skildre, hvorledes Forholdene virkelig er.

Naar man paa Statsregnskaberne i Fremtiden vil undersøge, hvad de to sidste store Ernæringslovsaar, nemlig 1919—20 og 1920—21 har kostet Statskassen — det er jo de sidste Ernæringslovsaar, vi har haft, og dermed ophørte disse Love —, saa vilde man paa Statsregnskaberne efter den højtærede Ministers Opstilling finde, at i Aaret 1919—20 kostede Kornordningen med Brødkornsadministrationen 60½ Mill. Kr. og for 1920—21 62,1 Mill. Kr., altsaa omtrent det samme. Ganske vist havde den nuværende Landbrugsminister bebudet, at hans Ordning forhaabentlig kunde gennemføres med en Udgift af 19 Mill. Kr., men man er jo efterhaanden i hans Parti blevet meget nøjsom, og naar man kan faa det til at se ud, som om hans Ordning ikke har kostet synderlig mere end hans Forgængers, er man allerede stolt og synes, det er et glimrende Resultat. Yderligere vilde man saa finde paa den højtærede Ministers Konto, vedrørende hans Aar, en sammenslaet Udgift paa 8 Mill. Kr. til Sukkerordningen. Derefter vilde de to Aar komme til at se saaledes ud: Aaret 1919—20: 60 Mill. Kr. og Aaret 1920—21: 70 Mill. Kr. Men disse Tal er fuldkommen forkerte. Det virkelige Forhold er følgende: Kornordningen for 1919—20 bragte en Udgift efter de aflagte Regnskaber paa 60½ Mill. Kr., men herfra maa trækkes den Indtægt, som den samme Kornordning havde, nemlig Indtægten fra Ombytningsystemet, som paa Grund af Varnes Lagring ogsaa gjorde Udgifterne ved Kornordningen større. Alle Udgifterne vedrørende Foderstoffer og Majs findes opført blandt de 60 Mill. Kr.s Udgift, men den samme Ordning tilvejebragte til sidst et Overskud paa 3,8 Mill. Kr., som nu indbetales i Kassen, og som selvfølgelig maa trækkes, ikke fra den Kornordning, som dette Beløb ikke har noget med at gøre, nemlig den Madsen-Mygdalske, men fra den Ordning, som det hører til, nemlig den foregaende. Det havde været særdeles ønskeligt, om det havde kunnet lykkes tidligere at gennemføre, hvad jeg allerede i 1920 foreslog, nemlig at man da havde opført det Overskud, som i 1920 fandtes paa Majsimpporten,

og som var ca. 10 Mill. Kr., idet jeg brugte den Vending, at det var rigtigt at faa konstateret, hvor meget der senere blev brugt af Efterfølgeren. Dette lykkedes ikke, og nu er der ikke andet tilbage af disse 10 Mill. Kr. end 3,8 Mill. Kr. Men disse kan i alt Fald ikke opføres som en Indtægt for den højtærede Landbrugsminister, medmindre han ser bort fra et gammelt Bud, som siger, at man skal ikke begære Næstens Gods. Naar man da trækker disse 3,8 Mill. Kr. fra de 60,5 Mill. Kr., vil man se, at Udgiften synker til noget under 57 Mill. Kr. Men naar man skal opgøre dette Ernæringsaars virkelige Udgifter, maa man regne med, hvorledes Sukkerordningen stod, og det var det Forhold, jeg før sigtede til, thi Sukkerordningen spillede en væsentlig Rolle for Rigsdagens Stilling til vedkommende Aars Brødpriser. Brødpriserne blev i Kornaaret 1919—20 først fastsat for et halvt Aar, og da man skulde tage Beslutning om Forlængelse af disse Brødpriser, gjorde jeg som daværende Indenrigsminister opmærksom paa, at Sukkerordningen havde et betydeligt Overskud, som man kunde anvende til at dække Kornordningens Udgifter med, og Ordføreren for Venstre, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, anførte ligeledes som en særlig Begrundelse for, at man havde Raad til at nedsætte Brødpriserne i dette Aar, at man havde disse store Indtægter fra Sukkerordningen. Brødpriserne blev forlænget for 3 Maaneder efter var nu afdøde Sigurd Berg Indenrigsminister og foreslog da paa ny, at Brødpriserne skulde forlænges, og paa ny erklærede han som en Begrundelse for, at Statskassen kunde taale, at Brødpriserne medførte en saa stor Udgift, at der var dette store Overskud fra Sukkerordningen, og paa ny henviste Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, dertil. De to Ordninger hører altsaa, ikke blot tidsmæssigt, men rent finansielt og ogsaa efter Rigsdagens Beslutninger, sammen. Derfor maa man, naar man opgør Kornordningens Underskud eller Udgift for dette Aar, huske, at der samme Aar var en Indtægt, et Overskud, som man regnede med til Dækning af en Del af Kornaarets Underskud, og derfor bliver der at trække fra Udgiften paa Kornordningen, de 57 Mill. Kr., en Indtægt paa Sukkerordningen paa 21 Mill. Kr., naar man vil se, hvad Aaret 1919—20 faktisk har kostet Statskassen, og det vil altsaa blive et Beløb paa 36 Millioner. Det er det, som dette Aars Ernæringslove kostede. Hvis man saa vil se, hvad den følgende Ordning kostede, vil man komme til